ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Παναγιώτης Μαυροειδής

Γιατί άραγε ο έξαλλος αντικομμουνισμός;

Επίκεινται κομμουνιστικές επαναστάσεις;
Καταρχήν δεν είναι κάτι που ξεδιπλώνεται απλά από ένα ανοϊκό **Τράμπ.** Αφορά γενικά το αστικό πολιτικό σύστημα και το βαθύ κράτος των ΗΠΑ και ας μην υπάρχει υποτίμηση σε αυτό.
Ο αντικομμουνισμός αποτελεί **βασική συντεταγμένη και στην ΕΕ.** Από τον (απο) χρωματισμό της 9ης Μάη του 1945, την ταύτιση φασισμού κομμουνισμού με αποφάσεις του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, ως τη σκόπιμη ταύτιση ακόμη και του... Πούτιν με τον κομμουνισμό, το μήνυμα είναι το ίδιο.
Δεν έχουν άγνοια για το ποιος είναι κομμουνιστής και τι σημαίνει κομμουνισμός.

Τρεις βασικές επισημάνσεις

Το **πρώτο** που φανερώνει ο αντικομμουνισμός είναι ότι **τελικά αυτό που φοβούνται είναι η επανασυγκρότηση της εργατικής επαναστατικής απειλής.** Το φοβούνται όχι ιδεοληπτικά, αλλά διότι θεωρούν βάσιμη αυτή την επανασυγκρότηση. Αφενός διότι υπάρχει ένα πυρακτωμένο κοινωνικό πεδίο βαθιάς κοινωνικής πολιτικής δυσαρέσκειας και “κοινωνικής” αποτυχίας του καπιταλισμού στα βασικά θέματα. Αφετέρου διότι υπάρχει η παταγώδης αποτυχία της ρεφορμιστικής διαχειριστικής αριστεράς που αφήνει επικίνδυνο πολιτικό κενό.

Ο **δεύτερος** λόγος για την αντικομμουνιστική εξαλλοσύνη είναι η **πρόληψη.** Δηλαδή η συστημική προσπάθεια να αδυνατίσει η τάση αναζήτησης προς μια νέα κομμουνιστική προοπτική. Εκμεταλλεύονται εδώ αφενός την κυριαρχία της ρεφορμιστικής διαχειριστικής αριστεράς και αφετέρου την έλλειψη μαζικού συγκροτημένου ρεύματος επαναστατικής κομμουνιστικής αριστεράς. Στην ουσία θέτουν με ένταση την απαίτηση: «αν θέλετε να σας αφήσουμε χώρο ύπαρξης και αναγνώρισης, πείτε ότι αποκηρύσσετε μια επαναστατική κομμουνιστική αναφορά». Χρειάζονται και θεωρούν δεδομένο ότι θα πάρουν αυτή τη δήλωση νομιμοφροσύνης και αυτό δεν έχει μικρή σημασία στη δυναμική διαμόρφωσης των ιδεολογικών και πολιτικών συσχετισμών.

Ο **τρίτος** λόγος της έντασης του αντικομουνισμού, ειδικά στην περίπτωση της ΕΕ, είναι διότι οι ενορχηστρωτές του **σχεδιάζουν μια ριζική, (αντ)επαναστατική αλλαγή κοινωνικού μοντέλου** με ξεθεμέλιωμα των μετεπαναστατικών, μεταπολεμικών παραχωρήσεων (κοινωνικό κράτος και πλαίσιο εργατικών λαϊκών ελευθεριών) που είχαν υπάρξει όχι ως χάρη αλλά ακριβώς για να ανακόψουν τον κομμουνισμό. Το συντονισμένο «προετοιμαστείτε για φέρετρα», δεν λέγεται μόνο για να δικαιολογηθεί η πολεμική οικονομία, αλλά και η καταστροφή του παλιού κοινωνικού κράτους, που ήταν **προϊόν της κομμουνιστικής απειλής.**

Το θέμα όμως είναι ότι και τα τρία αυτά ζητούμενα του αντικομουνισμού δεν τους «βγαίνουν» εύκολα. Για να δούμε ωστόσο πως και υπό ποιες προϋποθέσεις δε θα τους βγουν αλλά θα γυρίσουν ως μπούμερανγκ στον αστικό κόσμο, πρέπει να σκύψουμε περισσότερο πάνω στα θέματα που κυριαρχούν στη συζήτηση της επαναστατικής αντικαπιταλιστικής αριστεράς.

Έχοντας επίγνωση ότι δεν συνιστά κομμουνισμό ότι βαφτίζει ως τέτοιο οι αντίπαλοί μας, ούτε κομμουνιστές όσους βάζουν να «εκπροσωπήσουν» τον κατά τα γούστα τους «κομμουνισμό», οφείλουμε να σταθούμε με σοβαρότητα στη σχετική συζήτηση.

Οι δυνατότητες και πώς αυτές δε θα «ξοδεύονται» ασυλλόγιστα

Προσδιοριζόμαστε ως αυτοτελής επαναστατική, αντικαπιταλιστική και κομμουνιστική αριστερά, ακριβώς επειδή τεκμηριώνουμε την εκτίμηση ότι **υπάρχει επαναστατική δυνατότητα** στη (συγκεκριμένη) ιστορική εποχή που ζούμε, από μεριάς της (συγκεκριμένης) εργατικής τάξης. Αν δεν το εκτιμούσαμε αυτό, είτε θα είχαμε προσχωρήσει στο ρεύμα του απο-κομμουνισμού, είτε απλά θα είχαμε πιάσει το «αριστερό άκρο» ρεφορμιστικών ρευμάτων παλαιάς μορφής κομμουνιστικού ρεφορμισμού αλά ΚΚΕ ή νεόκοπης ευρωπαΐζουσας εκδοχής

τύπου ΜέΡΑ25. Δρούμε ως αυτοτελής αντικαπιταλιστική αριστερά για να **μετασχηματίσουμε** αυτή τη δυνατότητα σε **πραγματικότητα** της πολιτικής πράξης και αντικαπιταλιστικής ανατροπής. Συνεπώς, για την αντικαπιταλιστική αριστερά δεν τίθεται πραγματικά δίλημμα "δυνατότητες ή όλα είναι μαύρα".

Το **δεύτερο** στοιχείο που μας ορίζει ως αντικαπιταλιστική αριστερά είναι η βασική εκτίμηση ότι **οι επαναστατικές δυνατότητες της εποχής μας ξοδεύονται,** καθώς κυρίως ηγεμονεύονται, ποδηγετούνται διαρκώς από τα κλασικά ή νέα ρεφορμιστικά ρεύματα και δε βρίσκουν δρόμο αυτοτελούς επαναστατικής εκδήλωσής τους.

Θα αρκούσε ίσως να θυμηθούμε τη συζήτηση γύρω από το περιβόητο βιβλίο του **Τσίπρα** και το κλίμα απαξίωσης στην αριστερά και απογοήτευσης του κόσμου για να καταλάβουμε το ολέθριο πολιτικό αποτέλεσμα που έφερε η ταύτιση της ελπίδας με την πολιτική στρατηγική **ΣΥΡΙΖΑ** αντί ενός σχεδίου αντικαπιταλιστικής ανατροπής.

Θα άξιζε ξεχωριστά να συζητήσουμε την περίπτωση της **Γαλλίας.** Εκεί -κακώς- η έκφραση των δυνατοτήτων πολιτικής έκφρασης της κοινωνικής οργής, πήρε τη μορφή του Νέου Λαϊκού Μετώπου (ΝΛΜ) με συμπερίληψη ακόμη και του Σοσιαλιστικού κόμματος. Έτσι, έφτασαν στο σημείο, το ένα άκρο του ΝΛΜ να κάνει πρόταση μομφής στην κυβέρνηση προσπαθώντας να περισώσει διακηρύξεις και επικοινωνία με κοινωνική δυσαρέσκεια, αλλά το άλλο άκρο του (Σοσιαλιστικό Κόμμα), να σώζει την κυβέρνηση καταψηφίζοντας! Κερδισμένη είναι φυσικά η ακροδεξιά, ενώ σίγουρος χαμένος η αριστερή πλευρά αυτού του μετώπου παρά το ΣΚ.

Θα μπορούσε επίσης να συνεχιστεί η συζήτηση για την θλιβερή κατάληξη που είχαν τα εγχειρήματα αριστερής διαχείρισης της καπιταλιστικής τάξης πραγμάτων σε Νεπάλ, Βολιβία, Χιλή κλπ.

Το κοινωνικό πεδίο και τα καπιταλιστικά αδιέξοδα αναγεννούν δυνατότητες και «ευκαιρίες»

Οι πυκνές πολιτικές εξελίξεις των τελευταίων χρόνων ενισχύουν την ανάγκη αυτοτελούς πολιτικής συγκρότησης της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, ενώ βάζουν σε όλο και μεγαλύτερη κρίση τις λεγόμενες «ενδιάμεσες», «αντισεχταριστικές» και δήθεν «ενωτικές» πολιτικές προτάσεις .

Ας σταθούμε λίγο στην εκλογή του αριστερού σοσιαλδημοκράτη **Μαμντάνι** στη δημαρχία

της Νέας Υόρκης.
Σε αυτό το σημαντικό πολιτικό γεγονός υπάρχει (και κυριαρχεί) το **παλιό και καθόλου ελπιδοφόρο στοιχείο** ότι το ρεύμα της κοινωνικής δυσαρέσκειας τελικά εντάσσεται και υποτάσσεται πολιτικά στο Δημοκρατικό Κόμμα (βασικός, ίσως ο πιο σταθερός πυλώνας του αστικού πολιτικού συστήματος των ΗΠΑ). Η ένταξη αυτή δε γίνεται χωρίς αντιφάσεις, ωστόσο η κρίση που προκάλεσε αρχικά η περίπτωση Μαμντάνι δρα τελικά «δημιουργικά» και σώζει το Δημοκρατικό Κόμμα. Με τον ίδιο τρόπο που το «φαινόμενο Κόρμπιν» πριν μερικά χρόνια έσωσε τους Εργατικούς στη Βρετανία για να το παραλάβει ο Στάρμερ (και να διώξει τελικά και τον Κόρμπιν…) ή ο Σάντερς τον Μπάιντεν… Τηρουμένων των αναλογιών, κατά τον ίδιο τρόπο, η «ριζοσπαστική» ρητορική ακροδεξιάς λαϊκίστικης κοπής του Τράμπ, περιέσωσε και αναγέννησε τους Ρεπουμπλικάνους.

Το **καινούργιο ωστόσο και ενδιαφέρον στοιχείο** είναι ότι η κατηγορία για τον Μαμντάνι πως *«είναι κομμουνιστής»* δεν λειτούργησε ως ατού για την προπαγάνδα Τραμπ. Ούτε είναι χωρίς σημασία το γεγονός ότι ο ίδιος ο Μαμντάνι δεν βρέθηκε στην ανάγκη να δηλώσει *«προς θεού δεν είμαι κομμουνιστής»,* παρότι δεν είναι και αν τον βόλευε για την εκλογή του θα το έκανε άνετα. Αυτό το στοιχείο φανερώνει πως είναι λάθος η άποψη πως *«πάνε όλα δεξιά».* Αντίθετα, υπάρχει και **αντίστροφο ρεύμα προς τα αριστερά,** παρότι είναι, προς το παρόν, αντιφατικό, ασταθές και ηγεμονευόμενο.

Να σηκώσουμε το γάντι

Το ρεύμα αυτό υπάρχει και στην Ελλάδα για αυτό είναι αναγκαία η συγκρότησή του. Η **Κομμουνιστική Απελευθέρωση** στοχεύει να ανταποκριθεί σε αυτή την πολιτική **πρόκληση.** Τόσο **αυτοτελώς** όσο και με τη στήριξη της **πολιτικής πρότασης της ΑΝΤΑΡΣΥΑ** για ανασυγκρότηση του αντικαπιταλιστικού πολιτικού μετώπου που απαιτεί η εποχή μας, με συμμετοχή αγωνιστών, ρευμάτων και πολιτικών οργανώσεων, στη βάση αντικαπιταλιστικού προγράμματος πάλης, ανατροπής και κομμουνιστικής προοπτικής.